

JAN A JANA BUDAŘOVI

VYDAŘENÍ SOUROZENCI

Jan Budař – herec, zpěvák, scénárista a režisér je o dva roky starší. Jana – psychiatřka, malířka, propagátorka konopí jako účinného léku a zastánkyně úplné legalizace. Oba se nebojí mluvit o tématech, které ve společnosti vyvolávají stísnující pocity, ať už jsou to mezilidské vztahy nebo marihuana. Jejich odvaha a odhodlání je obdivuhodné a toto je jejich první společný rozhovor do časopisu. A stojí za to.

text a foto: Jan a Jana Budařovi

Jana: Těší mne velmi milý bratře, že s Tebou mohu vést rozhovor do časopisu. Je to můj první takový rozhovor, kde nejsem tázána jenom já (smích). A tak jestli nevádí, dovolím si rozhovor zahájit:

Jak se Ti stalo, že jsi tak oblíbený herec, skvělý moderátor, chytrý bavič, uchvacovatel (asi nejen) ženských srdcí a kouzelný a stále proměnlivý zpěvák? Kdy a kde vznikl Tvůj velký záměr, který tak radostně naplňuješ?

Jan: Děkuji ti za tvá milá slova, sestřičko má milovaná. Rozhodl jsem v pubertě stát se hercem a to i přes to, že mi říkali, že to rozhodně není dobrý nápad. Červenal jsem se, styděl, mluvil tiše a vůbec nejevil známky baviče kolektivitu, ale mě to nepustilo a navíc jsem zjistil, že plnit si své sny je návykové. Od té doby to dělám a baví mě to čím dál víc.

A jaká je tvoje první vzpomínka na to, jak se tvůj bratr stal lokálně, republikově slavným? Jak jsi to vnímala a vnímáš?

Jana: Kolem Tvoji slávy mám vzpomínky dvě. Jedna, když jsem ještě studovala a bydlela na koleji Kajetánka. Tehdy jsi tam za mnou jel na návštěvu. Ovšem na cestě, asi 300 metrů od kolejí, se Ti něco porouchalo v převodovce a zůstal jsi stát uprostřed křižovatky. Večer jsme pak kouřili konopí a uvědomovali si symbolický význam té situace. Bylo to totiž v době před udělením Českých lvů (za Nudu v Brně) a tak bylo zjevné, že jsi na důležité křižovatce svého života.

No a pak si pamatuji situaci o něco později, kdy jsem už pracovala a bydlela na chvíli opět u rodičů. Ty jsi tam tehdy taky přespával a večer jsme se dostali k diskusi na toto téma. Pamatuji si, jak jsem tehdy měla pocit, že můj milý bráška někam zmizel, a místo něj zůstala arogantní a sobecká celebrita. Snažila jsem se ti to nějak vysvětlit, ale přišlo mi, že to tam kamsi do těch hvězdných výšin ani nedolétne. Víím, že jsem pak pod peřinou plakala a cítila obrovskou lítost a paniku.

Mozaika „Sourozenci“ vytvořená maminkou na kurzu mozaiky v Lužánkách, 2012

Jan: Zažíval jsem to podobně. Byl to zvláštní proces jakéhosi přerodu z chlapce, co si přeje být hercem, v muže, co se hercem stal a jehož začínají na ulici zdravít cizí lidé, jakoby ho znali léta. Byla to taková podivná fáze, na kterou člověka žádná herecká škola nepřipravuje, i když by měla. Bude to zdá se silný rozhovor. (Smích) Takový, co jsem asi ještě nedělal.

A jak moji slávu vnímáš teď?

Jana: No naštěstí zmizela ta děsivá sobecká arogance a také jsem pochopila a přijala, že tvůj záměr je

opravdu silný. Takže dnes by se nejspíš dalo říct, že se v paprscích tvé záře ráda ohřívám (smích)

Když jsem se tě jednou zeptala, jak daleko nebo vysoko chceš v té svojí slávě zajít, odpověděl jsi, že bys rád natočil film v Hollywoodu a koupil si byt v New Yorku.

Kdybys měl na stupnici od 1 do 21 určit, jak jsi na tom v tyto dny?

Jan: Mění se to každým dnem. Jsou dny, kdy jsem na čísle 15. Chodím po New Yorku a prohlížím si byty

kolem Central Parku. A pak jsou dny, kdy jsem na čísle jedna. To mám pocit, že nikdy nebudu tak pěkný jako Leonardo DiCaprio a mám sklony se kvůli tomu dost zbytečně trápit. Teď jsem ve fázi, kdy na něho hledám kontakt, abych ho pozval na oběd. Mám pro nás dva skvělý projekt.

A jakou první vzpomínku máš na svého brášku, tedy na mě?

Jana: Pamatuji si, jak stojíme na velkém Libereckém náměstí nedaleko od obchodního domu Ještěd, čekáme na mámu a můžeme si koupit žvýkačky v trafice. Jenže otázka je, kdo je tam půjde koupit. Ani jednomu se nám moc nechce a ty říkáš, ať jdu já, že se tolik nebojím. A tak já jdu, protože se opravdu tolik nebojím. (Smích.)

A tvoje první vzpomínka?

Jan: Jak lyžujeme a snažíme se udržet na tom zmrzlým velkým vleku – zvaný „Poma“, kterej nás nemilosrdně táhne do kopce. Spadli jsme z něj snad stokrát. A taky jak jsme dostali peníze na párek a ty ho jdeš koupit, protože se miň bojiš.

Jana: Na tuhle Pomu mám taky jednu vzpomínku, jak na hrbolech nadskakuji a nechávám se tou silnou pružinou nadzvedávat a u toho radostně volám „já lítám, já lítám“. Pak, když jsem spadla v tom nejprudším kopci, jsem musela počkat, až za mnou přijede zeshora táta. Na tom kopci jsem se bála docela dost.

Jan: Ve své „kariéře“ se zdá se nebojíš. Jak ses vlastně stala konopnou doktorkou?

Jana: Nejdřív jsem chtěla být učitelkou, psychologkou nebo doktorkou. Děda Antonín, který byl sám učitelem, mi první možnost doslova zakázal, našťastí. Na humanitní vědy jsem byla docela levá, takže zbývaly vědy přírodní. Na medicínu jsem se dostala snadno a s mírnými těžkostmi jsem ji i absolvovala. Ovšem už na studiích a pak i během náročného pracovního procesu mi došlo, že koncept západní medicíny je z hlediska uzdravení naprosto nedostačující a někdy dokonce kontraproduktivní. No a ve svém volném čase, kdy jsem hledala tu „pravou“ cestu ke zdraví, jsem potkala taky Marii Juanu, která mě do dnes vede a učí. (Smích.)

A jaké jsou tvé první vzpomínky na setkání s touhle rostlinnou učitelkou?

Jana: Bylo to někdy v průběhu studií, na koleji, umožnili mi to zkušenější kamarádi. Pamatuji si několik situací... jedna je, jak jedu silně intoxikovaná ve výtahu k nám nahoru do 12. patra... a někde třeba v devátém patře mám zřetelný vjem, kdy „vidím“, jak po naší chodbě jde skupina lidí směrem k výtahu. Takže když výtah zastaví, přesně vím, kdo mi otevírá dveře. Nepřišlo mi to nijak podivné, akorát ostatní mi to nechtěli věřit.

Taky si vybavuji, jak se vracím z výletu někde po vesmíru... tělem sedím v pokoji na posteli a vidím kamarády, kteří se mi smějí a mávají rukama před

Vydaření sourozenci s maminkou Olinkou

Dva dny před porodem, Milovanice 2013

Byl to zvláštní proces jakéhosi přerodu z chlapce, co si přeje být hercem, v muže, co se hercem stal a jehož začínají na ulici zdravit cizí lidé, jakoby ho znali léta.

mýma pootevřenýma očima... Seděla jsem prý nehybně asi 20 minut.

A co tvůj první zážitek s Marijankou?

Jan: To bylo na JAMU, se spolužákama někde na chatě. Já seděl na zemi a vnímal se v jiných životech, aspoň mně to tak tehdy přišlo. Chvilí jsem byl indickým chlapcem někde na tržišti, pak zas opičkou v kleci, a do toho jsem slyšel, jak si o mně spolužáci povídají. Myslím, že se mě báli. Taky jsem seděl nehnutě, ani nevím, jak dlouho.

Jak je to teď u nás v naší milé České republice je s marihuanou? Co je vlastně legální? Kouřit ji? Jíst? Mazat si ji na tělo? Dávat ji někomu dalšímu? Myslím, že nejsem sám, kdo se v tom úplně neorientuje. Mohla bys nám méně informovaným nějak vlídně a čtivě říct, jak to je?

Jana: Prakticky zatím není legální skoro nic. I když velmi záleží, z jakého úhlu pohledu se na to člověk podívá. V tyto dny se situace neustále celosvětově proměňuje, tak doufám, že i naše milá Česká republika zareaguje nějak hezky a láskyplně. V tomto

Jana tvoří na kurzu mozaiky, 2012

čísle o tom píšou také ve svém dalším článku ze série o Cannabis medicinalis. Doufám, že tahle moje snaha povede k lepší informovanosti národa, tak aby byl nakonec mnohem zdravější a svobodnější.

A co si myslíš o konopí ty?

Jan: Věřím, že je to zázračná a léčivá rostlina. O tom, co všechno umí a jak léčí, se učím i díky tobě. Obdivuju tvoji odvahu o tom otevřeně mluvit, i to, jak hledáš cestu, jak tu bylinu zbavit „feťácké“ nálepky.

Jana: A byl bys ochoten založit společně se mnou a několika nemocnými lidmi, kterým konopí pomáhá v léčbě, „Cannabis medical social club“, malé sdružení, které by za jasně stanovených pravidel vypěstovalo konopí tak, aby každý člen měl dostatek pro svoji potřebu? Byla by to taková průkopnická práce, tak aby se pak pravidla tohoto klubu mohly zkopírovat pro jakoukoliv skupinku uvědomělých, sama sebe uzdravujících lidí.

Jan: Skvělý nápad! Zní to tak dobrodružně, skoro jako námět na film! Musíme o tom natočit dokument. Klusák s Remundou by byli ideální (smích).

A ty věříš tomu, že je dobré legalizovat všechny drogy? Co říkáš těm, které tento tvůj názor děsí?

Jana: V roce 2010, což byl pro mě takový konopně revoluční a legalizačně aktivistický rok, jsem někde řekla větu, se kterou se dodnes ráda cítuji (smích): „Legalizace všech drog by vedla k prosperitě všeho národa“ M. J. B.

I když ona to rozhodně není „moje“ věta, vychází totiž ze zkušeností mnoha velmi chytrých lidí po celém světě... ekonomů, bývalých politiků, herců, sociologů, psychologů, doktorů a dalších.

Jan: A ty myslíš, že lidé mají dost zodpovědnosti, aby se uvolněnými drogami nezničili?

Jana: Nemají. Ale drogy přece nejsou ten primární problém, kdo se chce ničít, zničí se i obyčejným cukrem nebo televizí. Dnes už je z praxe na celém světě zřetelné, že zakazování vede pouze k rozvoji černého trhu a zvýšení kriminality. Alkohol a cigarety jsou drogy legálně regulované, i když jsou neškodlivější a smrtelně jedovaté. Nebo všechny farmaceutické drogy, tak „přísně“ regulované a přesto tak moc zneužívané. U konopí není známa letální dávka. Jednoznačně úplná legalizace a inteligentní a široká informovanost.

Ale dost už o konopí a ještě mi prosím odpověz na pár otázek, které jsem si na tebe do rozhovoru vymyslela:

Jana: Kterou svoji píseň máš nejraději? Já „Máminy prsa“. Má krásnou melodii a cítím u ní takový hřejivý sesterský pocit.

Jan: Já mám nejradši asi vždy ty novější. Vždycky totiž věřím, že to jsou hity. Z těch starších mám moc rád „Šťastnou (narozeninovou)“. A z těch nových se teď mojí oblíbenou stáva „Mlčím“ a taky „Prosím, jenom mi připomeň, že všechno smysl má“.

Jana: Tvoje poslední album se jmenuje „Lehce probuzený“. Jak „lehce“ jsi Probuzený? Na stupnici od 1 do 21?

Jan: 21 (smích). Líbí se mi na tom termínu „lehce probuzený“, že si pod tím každý může představit, co chce.

Jana: Jakou barvu doplňku budeš mít na svých koncertech „SEZNAMME SE“?

Jan: Já se přijdu seznamovat jako čtyři různí muži. Jednou jako romantik, ten by měl červenou. Pak rocker – červená, podnikatel – růžová, esoterik – červená. Vysvětlivky pro čtenáře: na našich koncertech „SEZNAMME SE“ s námi mohou diváci hrát hru. Kdo si vezme jakýkoliv červený doplněk, bude to znamenat: „chci se seznámit“. Růžový doplněk

znamená: „jsem zadaný a chci se seznámit“. Seznamovat se můžete v Praze, Ostravě, Brně a Frenštátu. Ale je to i pro zadané! Několik lidí mi říkalo, že se bojí přijít, když jsou zadaní. Na jednu stranu to chápu, je tam reálná možnost, že každý z nich odejde domů s někým jiným, což ovšem nemusí vždy být ta horší varianta.

Jana: Tenhle časopis se hodně zabývá alternativními způsoby léčení. Co bys dělal ty, kdybys zjistil, že máš nějaké, podle západní medicíny, těžko léčitelné onemocnění?

Jan: Hledal bych, co mě uzdraví. Přijímal bych vše, co by mi léčení přineslo a miloval bych na sobě i to, co jsem dosud nemiloval. Určitě bych se i bál a učil se přijímat, že vše se stále proměňuje.

Jana: Tak to je myslím hezké zakončení našeho společného rozhovoru. Děkuju ti mnohokrát, bráško milý, nejen za rozhovor, ale hlavně za to, že jsi takový jaký jsi. A těším se na naši další spolupráci... zvláště pokud nás u toho natočí Klusák s Remundou (smích).

Jan: Děkuju ti za tvoji odvahu a příjemný rozhovor, sestřičko má milovaná.

